

[Stavad]

at vores klare målsætning må være at lave så retfærdig en lov som overhovedet muligt, for at borgerne kan forstå den og acceptere den og respektere den?

For det andet talte hr. Aagaard om, hvad der var modpolen til det her, og mente, at det var en momsforhøjelse på 2-3 pct. Er hr. Aagaard ikke enig i ... (nedkastning af gule papirer fra tilhørerpladserne). Ja, der er tidligt løvfald i år! (*Munterhed i salen*).

Er hr. Aagaard ikke enig i, at det afgørende ikke er at få flest mulige kroner i statskassen, men at skabe en adfærd hos folk, så at man får begrænset det lånefinansierede forbrug? Er hr. Aagaard så ikke også enig i, at hvis vi opretholder afgiften på fremtidige lån, så har har vi løst det problem?

Penge, der er lånt, penge, der er forbrugt, kan vi jo ikke gøre noget ved, og derfor vil jeg godt høre, om hr. Aagaard ikke er enig i, at det er fremtiden, vi koncentrerer os om, og ikke fortiden.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Aagaard sluttede sit indlæg med at forsøge at bilde dette Folketing og dermed offentligheden ind, at modstykket til, at man opgav at opkræve 1,6 mia. kr. i kartoffelskat, skulle være, at man måtte forhøje beskatningen med 10 mia. kr. for at få balance. Hr. Aagaard brugte endda det udtryk, at det var kendsgerningen.

Så vil jeg gerne spørge hr. Aagaard: Hvor i alverden har han den kendsgerning fra? Der er nogle partiblade, som uden nogen som helst fundering i de økonomiske sammenhænge har slynget noget ud, der sådan er halvt så meget som det, hr. Aagaard sagde. Men der er absolut ikke nogen som helst grund til at tro, at 1,6 mia. kr. i undladt opkrævet kartoffelafgift ikke fuldt ud kunne opvejes ved 1,6 mia. kr.s besparelse på det offentlige forbrug. Så stemte penge, og så var der ikke spor mere at tale om dér.

Kartoffelafgiften har efter den eneste seriøse afhandling og beregning, der foreligger, nemlig den store artikel i *Finanstidende* fra 20. maj i år, ganske klart været aldeles uden indflydelse på privatforbruget i Danmark, på opsparingsfremme eller noget som helst andet. *Finanstidende* har gennemgået tingene punkt for punkt og virkelig belyst det. Der var en konjunkturafmatning i gang fra maj måned 1986, men den

daværende femkløverregering satte fart i tingene igen i september, da man begyndte at tale om alt dette her. Så boblede alverdens forbrug op, og så kom faldet senere hen, fuldstændig i tråd med det, der var indledt i maj 1986. Det er kendsgerningen.

Denne afgift har ikke haft og vil aldrig have nogen som helst indflydelse hverken på opsparing eller begrænsning af privatforbrug, og derfor var det forkert, hvad hr. Aagaard deklarerede som værende en kendsgerning.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Stavad – og det var det, jeg understregede i mit indlæg – at vi er indstillet på, at når en ny lovgivning vedtages, så er der visse sider af den, som kan virke urimeligt. Det er de værste af disse sider, som vi har konstateret, og som er blevet påvist, vi gerne medvirker til at råde bod på, og som skatteministeren allerede i sit forslag på regeringens vegne har lagt op til ændringer af.

Jeg skal blot nævne f.eks. lån til køb af aktier til etablering af egen virksomhed og i det hele taget lån til lettelse af generationsskifte. Det er områder, som vi i hvert fald af hensyn til erhvervslivet meget gerne ser løst i forbindelse med de forhandlinger, som nu pågår.

Men jeg ser ikke nogen grund til, at vi i dag debatterer de forhandlinger, som allerede er igangsat. Det, vi drøfter i dag, er forlængelsen af fristen til den 1. januar, og derfor er det vigtigt, at vi i de kommende uger koncentrerer os om at få et så bredt flertal som muligt bag den lov, som skal være gældende vedrørende rentefgiften fremover.

Jeg er enig i, at det helt afgørende er adfærdændringen, og det var også det, jeg understregede at der netop er sket med kartoffelkurens vedtagelse i oktober 1986. Den præmiering, vi i mange år har ydet gældsætning, er nu vendt til en præmiering af opsparing. Det er en præmiering, som jeg gerne ser styrkes i de kommende år for dermed at åbne muligheden for, at vi kan etablere endnu flere arbejdspladser i vort samfund.

Til hr. Glistrup vil jeg gerne sige, at erfaringerne igennem mange år har vist, at det er betydelig større beløb, som skal opkræves i skatter og afgifter end det, vi taler om ved gennemførelsen af rentefgiften. Det har vist sig år efter